

Genre: Literaire autobiografische roman.

Doelgroep: Volwassenen, psychologie, identiteit, veerkracht.

Titel: Ik spreek het uit.

Hoofdstuk 1 – Het stille jongetje:

Ik werd geboren in een doorsnee gezin.

Een mama, een papa, twee zussen... en ik.

Op papier was ik "de zoon".

De enige zoon zelfs.

Een titel die voor anderen misschien simpel klinkt, maar waar ik later het gewicht pas echt van zou voelen.

Als klein kind leek alles normaal.

We woonden samen, we speelden, we maakten ruzie zoals elk gezin dat doet.

Er was niets dat meteen opviel. Geen groot drama. Geen opvallend verhaal.

Gewoon een gezin.

Ik was de middelste van drie kinderen.

Mijn oudere zus was net iets wijzer, iets zelfstandiger.

Mijn jongere zus keek nog op naar alles en iedereen.

En ik...

ik zweefde daar ergens tussenin.

Niet de oudste die het voorbeeld moest zijn.

Niet de jongste die beschermd werd.

Gewoon... er tussen.

Als ik terugdenk aan die jaren, zie ik een stil kind.

Eentje dat veel observeerde.

Eentje dat meer voelde dan begreep.

Ik was geen jongen die op tafels sprong of de stoerste wilde zijn.

Ik zocht geen aandacht.

Ik nam geen ruimte in.

Integendeel.

Ik maakte mezelf klein.

Bijna onzichtbaar.

Op school zat ik vaak ergens achteraan.

Niet omdat iemand me daar zette, maar omdat het veiliger voelde.

Al dat lawaai, al die drukte... het kwam hard binnen.

Kinderen die riepen, lachten, duwden, renden.

Voor hen was het gewoon spelen.

Voor mij voelde het als chaos.

Ik begreep het niet helemaal, maar mijn lichaam wel.

Die spanning. Die onrust.

Dus trok ik me terug.

Ik zat liever alleen.

Of met één iemand.

Iemand die rustig was. Zacht.

Soms vond ik zo iemand.

Een meisje dat naast me kwam zitten zonder iets te moeten zeggen.

En dat was genoeg.

Gewoon samen zijn, zonder druk.

Thuis was dat anders.

Daar voelde ik me veiliger.

Daar kon ik soms loskomen.

Rennen, lachen, energie kwijt.
Maar zelfs daar bleef er iets... anders.
Waar andere jongens met auto's speelden, met soldaatjes of stoere helden,
zocht ik iets anders op.
Mijn wereld bestond uit knuffels.
Zij waren mijn klas.
Mijn leerlingen.
Ik zette ze netjes op een rij en speelde schooltje.
Ik gaf les, stelde vragen, corrigeerde antwoorden die nooit kwamen.
En als ik geen leerkracht was...
dan was ik iemand anders.
Een prinses.
Een personage.
Soms iemand zoals Pocahontas.
Voor mij voelde dat niet vreemd.
Het was geen keuze die ik bewust maakte.
Het was gewoon... wie ik was in dat moment.
En in die vroege jaren was dat nog oké.
Mijn zussen deden mee.
We speelden samen, lachten, verzonnen verhalen.
Daar was geen oordeel.
Alleen fantasie.
Maar kinderen groeien.
En met dat groeien verandert er iets.
De wereld wordt harder.
Op school begonnen de verschillen zichtbaarder te worden.
Wat eerst "schattig" was, werd plots "raar".
"Waarom speel jij niet met de jongens?"
"Kom, we spelen politie en boef!"
Ik probeerde het soms.
Echt waar.
Maar het voelde niet juist.
Het trekken, het duwen, het roepen...
"Pak hem!"
"Sla hem neer!"
Mijn lichaam verstijfde ervan.
Het was alsof ik in een wereld stond die niet voor mij gemaakt was.
Dus koos ik opnieuw voor wat ik kende.
De stilte.
De zijlijn.
Een hoekje van de speelplaats waar ik gewoon kon zitten en kijken.
Waar niemand iets van me verwachtte.
Af en toe kwam er iemand bij me zitten.
Vaak een meisje.
Iemand die zachtheid nog niet als zwakte zag.
Iemand die geen vragen stelde, maar gewoon bleef.
Maar dat soort momenten werden zeldzamer.
Want toen kwam de overstap naar een nieuwe school.
Ze noemden het "buitengewoon onderwijs".
Maar voor mij voelde het alsof ik in een andere wereld werd gegooid.
Een wereld die veel luider was.
Veel ruwer.
Veel onvoorspelbaarder.
De eerste dagen herinner ik me nog goed.
Het lawaai sloeg tegen mijn hoofd.

Alsof alles tegelijk gebeurde.
Geschreeuw.
Geruzie.
Stoelen die verschoven.
Kinderen die door elkaar liepen zonder richting.
Ik voelde me verloren.
Alsof ik plots in een dierentuin stond...
zonder te weten welk dier ik zelf was.
Nogmaals — ik veroordeel niemand.
Iedereen daar had zijn eigen verhaal, zijn eigen strijd.
Maar voor mij...
was het overweldigend.
En dan was er het geweld.
Niet af en toe.
Maar regelmatig.
Wat begon met duwen en trekken, ging al snel verder.
Boksbeugels die uit boekentassen kwamen.
Voorwerpen die geen speelgoed waren.
Dreiging die in de lucht hing.
Ik herinner me een moment dat in mijn geheugen gegrift staat.
Een jongen haalde een groot mes uit zijn rugzak.
Geen klein zakmes.
Een mes dat niet in een school thuishoorde.
Alles bevroor even.
Maar tegelijk ook niet.
Alsof het bijna normaal was geworden.
Leerkrachten probeerden in te grijpen,
maar ik heb er meer dan één zien breken.
Huilend.
Machteloos.
En wij...
wij waren kinderen die leerden overleven in plaats van leren.
Daar stond ik dan.
Dat stille, gevoelige jongetje.
Tussen wat voor mij voelde als een roedel hyena's.
En ik?
Ik was het schaap.
Elke keer dat ik iets wilde zeggen...
iets wilde aangeven...
voelde ik die angst.
Wat als ze zich tegen mij keren?
Wat als ik de volgende ben?
Dus deed ik wat het veiligst was.
Ik zweeg.
Ik paste me aan.
Ik volgde.
Niet omdat ik dat wilde.
Maar omdat het moest.
Langzaam begon ik mezelf kwijt te raken.
Mijn grenzen vervaagden.
Mijn stem werd zachter.
Tot ze bijna niet meer bestond.
Van mijn achtste tot mijn negentiende
leerde ik één ding heel goed:
Verdwijnen.